

[Socialministeren.]

er hængt nogen tid, efter at der er udbetalt for meget i pension, følger kommunen den fremgangsmåde at tage praktiske og rimelige hensyn til de pågældende pensionister.

Det er de oplysninger, jeg kan give her i dag, og herefter mener jeg ikke, der kan være anledning til, at man fra socialministeriets side foretager sig noget; det lader jo til, at kommunerne selv har fundet en rimelig løsning på spørgsmålet. Det er min opfattelse, at det, jeg har kunnet referere her, også stort set gælder i landets øvrige kommuner, at man altså også dér er indstillet på at udvise den fornødne smidighed i disse sager.

Albertsen: Ja, ministeren kan altså oplyse, at to kommuner på forespørgsel viser hensyn over for de pågældende.

Det eksempel, jeg nævnte, er jo et eksempel på det stik modsatte, og jeg tror ikke, det er tilstrækkeligt, at man bare regner med, at når det går godt nogle steder, så går det godt alle steder.

Der er utvivlsomt mange kommuner, der har behov for vejledning her, og jeg ville synes, det var rimeligt, om ministeren gav tilsagn om, at det pålægges kommunerne at udvise hensyn, når fejlen er deres, i særdeleshed når der er konkrete eksempler på, at de pågældende pensionister reagerer og siger, det må være forkert, og så bliver retledt med bemærkning om, at man ikke kan gøre fejl fra et offentligt kontors side. En sådan holdning er ikke rimelig, da pensionisten her er den uskyldige part. Jeg vil derfor henstille, at ministeren overvejer endnu en gang at pålægge kommunerne at vise størst muligt hensyn.

Når der er tale om meget for sent udbetalt pension, hvor det kan dreje sig om ret store beløb, synes jeg i og for sig, det var ganske rimeligt, at de pågældende fik en erstatning for det rentetab, der vitterlig er tale om, og det vil jeg gerne anmode ministeren om også at overveje.

Socialministeren (Nathalie Lind): Jeg skal gerne overveje spørgsmålet, men med hensyn til det at henstille til kommunerne, mon så ikke det, at spørgsmålet er rejst her i dag, i sig selv giver den fornødne opfordring til at vise hensyn? At vi fra ministeriets side mener, der skal vises hensyn, er klart; noget andet er, at der må være grænser for, hvor megen effekt der er i at komme med en almindeligt holdt henstilling om det.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Evald Kristensen* til socialministeren:

„Hvad agter ministeren at gøre for at sikre den ret, som åndssvage børn har til undervisning og oplæring?“

Skriftlig begrundelse:

Lov om for sorgen for åndssvage m. v. af 5. juni 1959 gav alle åndssvage børn ret til undervisning og oplæring.

Denne ret er kun blevet formel, idet det ikke kan være ministeren ubekendt, at der er en katastrofal mangel på børnehaver, træningsskoler og ungdomsskoler. Pr. 1. november 1969 var pladsmangelen opgjort til 4.029 for hele landet. Det er en katastrofe for de børn og unge, som ingen mulighed får for undervisning og oplæring — ligesom det er en katastrofe for deres pårørende.

Evald Kristensen: Mit spørgsmål er rejst på baggrund af en artikel i medlemsbladet for åndssvageforsorgens lærerforening i marts 1970 samt af avisreferater fra forældremøder på Frederikshavns eksternatskole, som stod at læse i Frederikshavns Avis og morgenbladet Ny Tid den 28. marts 1970.

I medlemsbladet var der nogle rystende tal for mangelen på pladser inden for åndssvageforsorgen. Det gælder børnehaver, træningsskoler og ungdomsskoler, hvor tallet er opgjort til 4.029. Det er klart, at i vort samlede undervisningsmønster er det en ganske lille gruppe; det er en gruppe, der ikke går